

El vol del kamikaze

JOSEP LOSADA

■ **Pere Ballart**

“La poesia és un au-cel·l del cel / que fa sovint volades a la terra”, va escriure Verdaguer, i la imatge fa justícia a un ideari romàntic en el qual la inspiració és una gràcia ocasional que algun cop baixa a tocar amb l'ala algun mortal afavorit. Hi ha poetes tan impacients, però, que no poden esperar la incerta visita del prodigi i es llancen a encalçar aquell ocell pujant al cel ells mateixos, si cal, dins la cabina d'un caça, rabents, amb vol de kamikaze.

Lluís Calvo pertany sens dubte a aquesta classe de poetes. Quan encara no fa gaires mesos que aplaudíem aquí les qualitats del seu poemari *Al ras*, i passa encara per novetat flamant el volum que a quatre mans ha escrit amb Jordi Valls, *Última oda a Barcelona*, Calvo ret ara un nou llibre en què no hi ha absolutament res desavinent, llevat potser del títol.

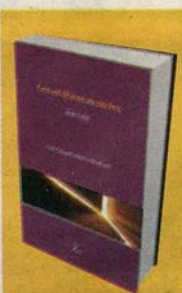
Si, com ell mateix va dir, “els poetes som els kamikazes / de la definició”, cal convenir que aquesta nova missió seva s'ha saldat amb un èxit total: l'explosió de sentit que alliberen els poemes és formidable. Perquè, diguem-ho ja sense metàfores: *Cent mil déus en un cau fosc* és un gran llibre, que amalgama el vers rotund d'*El buit i la medusa* i la profunditat meditativa que exhibia *Al ras* per construir el recull poètic més compacte i imponent de l'obra de l'autor.

Lluís Calvo va guanyar el premi Cadaqués amb 'Cent mil déus en un cau fosc'

Encara més que per al crític, per al lector és un indiscutible plaer esdevenir testimoni de com va creixent una veu lírica, presenciar com n'aprèn, com perfecciona la seva forma d'expressar-se. I aquí Calvo acredita un registre admirablement extens, que va de l'apassionat auto-

biografisme d'un Margarit (*Cap als molls*) fins a l'estudi minuciós d'actituds socials d'un Julià (*De la tragèdia segons Karl Jaspers*) -per citar dos referents d'excel·lència pertanyents a generacions extremes-. Calvo ho fa tot, i ho fa tot bé. Havent incorporat a la seva dicció una molt

Cent mil déus en un cau fosc

Lluís Calvo
Premi Cadaqués
a Rosa Leveroni
Proa
Barcelona, 2008
Preu: 13 euros
Pàgines: 92

■ El darrer llibre de Lluís Calvo apuja encara més el llistó del seu poemari anterior, i desplega una gran varietat de pretextos, temes i recursos que el converteixen en el recull més rodó del poeta

1 2 3 4 5

saludable narrativitat ferrateriana, feta de pretextos molt precisos, d'un sostingut desdoblament del subjecte (*L'instint t'ha conduït a un bassal de memòria*), d'incisos parentètics i d'interrogacions retòriques, ha encertat a construir un jo a la distància justa. És aquesta seguretat, tal vegada, allò que més impressiona del llibre, i el primer que copsarem tant si ens submergem en els dominis de l'espaiosa remembrança (els exquisits alexandrins de *La forja de la memòria*, per exemple) com de l'urgent excitació (la nerviosa cadència d'*El temple del cel*, posem per cas).

Explorar el profit de la rima

I per contrast amb tantes veus amb tendència a la monodia, també celebrarem una diversitat que al costat del poema bastit sobre una anècdota (*La ràbia dels gossos*) consent un altre de reflexivament abstracte (*Neutrins*, *Le Dieu caché*), o que a la pura paràbola (*El fat infaust d'en Pere Pincaró*) oposa el poema vinculat indistintament a un espai físic (*Casino de la Rabassada*). Si a més sabem apreciar la llibertat amb què el poeta fins i tot ha començat a explorar sense por l'inexhaurit profit de la rima, ja solament caldrà admetre que som davant d'una escriptura que aspira a convertir-se en clàssica. En el pitjor dels casos, crec que s'ha assegurat sobradament -espero que no aniré errat- una generosa quantitat de lectures. ✪